

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737655760/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

ste Time, da Alt skulde forgaa, selv de høie Guder. Gjallerhornet lød, og hen over Regnbuen rede Guderne, klædte i Staal, for at kæmpe den sidste Kamp; foran dem fløi de vingeklædte Skjoldmøer, og Rækken sluttedes med de døde Kæmpers Skikkelser; den hele Luft lyste om dem med Nordlys-Blink, men Mørket var det seirende. Det var en rædsom Stund.

5 Og tæt ved den ængstede *Vikingefruen* sad paa Gulvet liden *Helga* i Frøens hæsle Skikkelse, ogsaa hun skjælvede og knugede sig op til Pleimoderen, som tog hende paa sit Skjød og i
10 Kjerlighed holdt hende fast, i hvor hæsle end Paddehammen syntes. Luften gjenlød af Sværd- og Kølle-Slag, af susende Pile, som var det en stormende Hagelbyge, der gik hen over dem. Timen var kommen, da Jord og Himmel vilde briste, Stjernerne faldt, Alt gaar tilgrunde i Surturs Ild, men en ny Jord og
15 Himmel, vidste hun, vilde komme, Kornet bølge, hvor Havet nu rullede hen over den goides Sandbund, den unævnelige Gud raade og op til ham steg *Baldur*, den milde, kjærlige, løst fra de Dødes Rige - han kom - *Vikingefruen* saae ham, hun kjendte hans Aasyn, - det var den christne, fangue Præst.
[40] »Hvide Christie raabte hun høit og i Navnets Nævnelse trykkede hun et Kys paa sit hæsle Frøbarns Pande; da faldt Paddehammen, og liden *Helga* stod der i al sin Deilighed, mild som aldrig før og med straalende Øine; hun kyssede Pleimoderens Hænder, velsignede hende for al den Omhu og Kjerlighed,
25 hun i Trængselens og Prøvelsens Dage forundte hende; takkede hende for de Tanker, hun havde nedlagt i hende og vakt, takkede hende for Navnets Nævnelse det hun gjentog: hvide Christie og liden *Helga* løftede sig som en vægtig Svane, Vingerne bredte sig saa store, med en Susan, som naar Trækfuglenes Skare
30 flyver bort.

Vikingefruen vaagnede derved, og udenfor lød endnu det samme stærke Vingeslag, - det var Tiden vidste hun, at Storkene drog herfra, dem var det hun hørte; endnu engang vilde
35 hun see dem før deres Afreise og sige dem Farvel! Hun stod op, gik ud paa Svalen, og da saae hun paa Sidehusets Tagryg Stork ved Stork, og rundt om Gaarden, hen over de høie Træer, fløi Skarer i store Svingainger, men ligeud for hende, paa Bryndkanten, hvor liden *Helga* saa tidt havde siddet og skrækket hende ved sin Vildskab, saae nu to Svaner og saas med kloge
40 Øine paa hende; og hun huskede paa sin Drøm, den fyldte hen-

19 christne, fangue] christne, fejl A¹, christne C, christie, fangne D. 39 sin] sit A¹.